

Almanach

Základní škola, Ostrava-Poruba, I. Sekaniny 1804, p. o.

Vážení přátelé,

dostává se vám do rukou almanach vydaný u příležitosti 50. výročí vzniku dnešní Základní školy, Ostrava-Poruba, I. Sekaniny 1804, příspěvkové organizace. Prožijte spolu s námi toto jedinečné jubileum připomínkou historie školy i její současné podoby.

Situace ve společnosti není nakloněna velkolepým oslavám, avšak padesáté výročí nesmí zůstat opomenuto. Ať je naše malé ohlédnutí a vzpomínání poděkováním všem, kteří se zde učili, vyučovali a pracovali. Miroslava Bukovská

19. základní devítiletá škola na ulici Ivana Sekaniny na VIII. stavebním obvodě v Porubě byla slavnostně otevřena 1. září 1971. Již v srpnu toho roku byl ustanoven do funkce ředitele školy pan Ivo Martínek a byl vytvořen učitelský sbor pro 6. – 9. postupný ročník, který však byl přeložen na jinou školu, a k 1. 9. 1971 se zatím otevřely pro 150 žáků pouze třídy 1. až 5. postupného ročníku. Ředitelem školy byl jmenován pan Josef Fiala. Nový učitelský sbor čítal jen 9 vyučujících 1. stupně. Začátky byly obtížné. Škola nebyla ještě ani omítnutá a také chyběly paní uklízečky, které by nové prostory připravily k otevření. Proto se úklidu chopily paní učitelky a třídy se pro nové školáčky 1. září jen blýskaly. Ovšem zatím nebyla dokončena ani jídelna, ani tělocvična, takže děti cvičily v místnosti dnešní hudebny. Chyběly základní pomůcky, křídly, houby, dokonce i některé učebnice. Přesto se naši předchůdci jako správní učitelé se všemi problémy skvěle vyrovnali a školní rok byl úspěšně završen.

V následujícím školním roce byly otevřeny i třídy druhého stupně a rozrostl se počet žáků i vyučujících. Ředitelem se stal od 1. 11. 1972 pan Jaroslav David. Ve školním roce 1973-1974 čítal učitelský sbor již 43 členů a v družině pracovaly 4 vychovatelky.

Dne 1. ledna 1975 byl jmenován ředitelem pan Bohumil Opletal, který na této pozici působil 16 let. I když část učitelů i žáků přestoupila do nové školy, neboť byla na VIII. obvodě otevřena 20. ZDŠ na ulici Ludvíka Poděště, navštěvovalo tehdy školu 872 žáků, kteří se učili ve 29 třídách. Nejvyšší počet dětí – 1 264 byl pak zaznamenán ve školním roce 1982-1983. Tenkrát se dokonce vyučovalo na dvě směny.

Po nástupu nové ředitelky Mgr. Ivany Jurečkové byla vybudována první počítačová učebna a škola si dala do programu rozšířenou výuku informatiky a anglického jazyka. V tomto duchu se škola rozvíjí i v dalších letech. Ke dni 1. 1. 2003 se škola stala samostatnou organizací, jejím zřizovatelem je Statutární město Ostrava – městský obvod Poruba.

Neměnilo se pouze vybavení školy, ale zároveň i její vnější tvář. V době, kdy byla ředitelkou Mgr. Jarmila Brežňanová, ožila budova novými okny a rozzářila se oranžovou fasádou. Ve školním roce 1999-2000 opět stoupl počet žactva, neboť ZŠ na ulici L. Poděště byla zrušena a budovy převzala Stavební fakulta VŠB-TU Ostrava. Na 1. stupeň přišla celá 3. třída, na 2. stupeň pak přibýlo po jedné třídě do každého ročníku.

Poté, kdy se stala v roce 2012 ředitelkou Ing. Miroslava Bukovská, změnilo svou tvář vstupní atrium. Svým uspořádáním a vybavením se stalo přívětivějším pro žáky i návštěvníky školy.

Pořádají se tu nejrůznější akce, výstavy, vystoupení dětí pro veřejnost atd. Jak „stárne“ VIII. obvod, snižuje se počet žáků, vzniká tak prostor pro vznik nových odborných učeben..

V současnosti se zaměřujeme především na tři vzdělávací oblasti: informatiku, přírodní vědy a cizí jazyky. Díky projektům máme už tři učebny vybavené pro výuku práce s počítači. Další prioritou jsou nadále přírodní vědy, především chemie a přírodopis s ekologií, které mají svou učebnu sloužící i jako laboratoř. Důraz klademe na výuku cizích jazyků, pro ni máme moderně zařízenou jazykovou laboratoř a jazykové učebny. Ve všech třech jmenovaných oblastech dosahují naši žáci dlouhodobě pěkných úspěchů.

Ředitelé školy:

1971-1972 Josef Fiala

1972-1974 Jaroslav David

1975-1991 Mgr. Bohumil Opletal

1991-2003 Mgr. Ivana Jurečková

2003-2011 Mgr. Jarmila Brežňanová

2012-dosud
 Ing. Miroslava Bukovská

Nyní trochu vzpomínek a nostalgie...

Naše škola slaví své padesátiny nebo chcete-li půlstoletí svého trvání. Dovolte mi, abych Vás jako pamětník provedla celým jejím areálem a zavzpomínala na změny, kterými prošla. Sekaninku znám totiž dost důvěrně. Poprvé jsem se s ní seznámila v roce 1973, když jsem sem nastoupila jako žákyně do 5. třídy této porubské 19. základní devítileté školy, pak jako studentka Pedagogické fakulty v Ostravě jsem tady během studia vedla pionýrský oddíl. Po delší odmlce jsem jako matka dívka školou povinného navštěvovala třídní schůzky a nakonec jsem zde nastoupila jako učitelka českého jazyka a dějepisu. A od té doby uběhlo již 15 let...

Škola vznikla o dva roky dříve, než jsem ji poznala, už v roce 1971. 8. stavební obvod byl mladý, a tak vyvstala potřeba velké školy. Tvořily ji pavilony A, B a C, dvě tělocvičny, pavilon se školní jídelnou a družinou. Pochlubit se mohla velkým pozemkem, kde postupně vznikala hřiště, běžecká dráha a doskočiště. Jako žáci jsme se učili pracovat na zahradě a pěstovat rostliny na školních záhoncích. Tehdy jsem to neměla ráda, dnes takto relaxuji.

Třebaže patřila k nejmladším a nejmodernějším pavilónovým školám v Porubě, zvenčí tehdy rozhodně pozornost nebudila. Budovy vyhlížely stejně stroze a všedně jako okolní panelová zástavba s šedou fasádou. Vevnitř tomu už bylo jinak.

Ve vzpomínkách se vracím do chvíle, kdy jako vyplašená holka, co se čerstvě přistěhovala, vstupuji do třídy, kde nikoho neznám. Ale prostředí bylo ke mně přátelské tehdy stejně jako nyní, kdy sem přicházím jako učitelka. Vždycky jsem se tu setkala s milými dětmi i dospělými, kteří mi pomohli překonat počáteční rozpaky, a během let jsem se tady seznámila s mnoha laskavými, spolehlivými a inteligentními osobnostmi různých věkových kategorií. S vděčností vzpomínám na své třídní učitelky, Mgr. Ludmilu Králíkovou, Mgr. Alenu Fucimanovou, Mgr. Evu Bražinovou, ale i na další vyučující, zvláště pak na svou učitelku češtiny Mgr. Dagmar Kalíškovou a Mgr. Jarmilu Stavárkovou, učitelku dějepisu, které ve mně vzbudily lásku k mateřskému jazyku i k naší historii a možná mě i trochu inspirovaly při výběru budoucího povolání. Snad i já jsem za ta léta zapůsobila na některé své žáky a předala jim ze svých vědomostí, názorů a zkušeností něco, co budou v životě potřebovat.

Vžijme se do představy, že je rok 1973. Tak tedy pojďme do školy!

Ocitli jsme se v atriu, tehdy však vyhlíželo jinak. Hned se mi zalíbila zimní zahrada i rozlehlost celého prostoru, byť byl poměrně tmavý. Vlevo byla jako dnes vrátnice a naproti ní místnůstka, kde sídlila milá paní Vaňharová, k níž jsme si chodili vyzvedávat školní svačinky. (Dnes vrátnici vládne pevnou rukou paní Sylva Míková.) Nalevo kolem ní spěchaly a dodnes do šaten tudy pospíchají děti 1. stupně, ale já šla tehdy doprava, kde mě trochu ohromily drátěné šatní „klece“, které jsou dnes naštěstí nahrazeny úhlednými šatními skřínkami, kam si žáci mohou uložit své svršky a obuv. Pak jsem vstoupila do třídy v přízemí na pavilonu C. Po desítkách let jsem se shodou okolností dostala do dané učebny znovu, ovšem již ne do lavice, ale za katedru jako třídní učitelka.

Alespoň pomyslně si teď projdeme postupně všechny pavilony, pokusím se zachytit nejdůležitější změny, kterými prošly. Promiňte mi, pokud zde nezmíním všechno, mé vzpomínání by bylo příliš dlouhé.

Začneme pavilonem A, kde se nacházely a stále ještě nacházejí především třídy 1. stupně. Je to patrné na první pohled, ať návštěvník nakoukne do učeben nebo prochází chodbami, upoutávají jej četné nástěnky vyzdobené výtvary dětí, veselé obrázky či barevné názorné pomůcky k výuce. Pastva pro oči. Člověk se bezděky musí usmívat a hned si zavzpomíná na své školní začátky. Setkáme se tu i s dětmi 2. stupně, když mají namířeno do dvou počítačových učeben, které vznikly již za doby působení ředitelky Mgr. Jurečkové. Průběžně se stále vylepšují a modernizují.

Do pavilonu C projdeme přes spojovací pavilon B. V přízemí bývalo dříve sídlo ředitele školy, které bylo za současné paní ředitelky Ing. Miroslavy Bukovské přeneseno do 1. patra společně se sekretariátem školy. V dřívější ředitelně nyní mají své útočiště vyučující 1. stupně. Hned vedle se pak ve sborovně všichni pedagogové a další zaměstnanci školy scházejí k různým poradám a jednáním. Nejmenší místnost na chodbě je technická a mimo jiné je vybavena pro vysílání školního rozhlasu.

V 1. patře bývaly kabinety zástupců ředitele, výchovného poradce i sídlo skupinového vedoucího pionýrské skupiny Radar. Dnes tu najdeme kromě již zmiňované ředitelny a sekretariátu stále kabinety zástupkyň ředitele, dnes Mgr. Lenky Návrátové a Mgr. Romany Havránkové, školní ekonomky, personalistky i sekretářky. V horním patře se postupně z provizorní tělocvičny stala učebna, v roce 1979 síň tradic a po sametové revoluci moderně zařízená hudebna, kde se nejen zpívá, ale lze tu také promítat filmy a konat besedy či různá setkání pro větší počet lidí. V posledních letech se tady loučí se školou, spolužáky i pedagogy naši absolventi. Hned vedle najdeme kabinet výchovné poradkyně, kariérové poradkyně a školní speciální pedagožky. V posledním kabinetu pak sídlí češtinářky, dnes i moje maličkost. Odtud jen zabočíme doprava, projdeme kolem sídla školní psycholožky a kabinetu matematiky a pavilón C si pro změnu projdeme shora dolů. Zkraje tu najdeme nejstarší odbornou učebnu – učebnu fyziky, která je ovšem mnohem moderněji vybavena než za časů, kdy jsem se v ní učila já, dále tady byly třídy 2. stupně. Dnes si zde můžeme prohlédnout zánovně odbornou učebnu pro výuku chemie a přírodovědy, která byla jako řada dalších financována z dotací a splňuje všechny požadavky na moderní techniku a názorné pomůcky pro výuku přírodních věd. Úplně vzadu se nachází kabinet výtvarné výchovy. Hned vedle můžeme obdivovat hájemství našich jazykářů, jazykovou učebnu a nyní především jazykovou laboratoř, která ve mně již na první pohled vzbuzuje obdiv.

A knihovna? Ta je dnes mojí doménou. Dříve to byla pouze stroze zařízená místnost k uskladnění knih, i když na škole aktivně pracoval čtenářský kroužek pod vedením Mgr. Evy Žákové. Společně s Mgr. Dagmar Petřkovou jsme díky projektu získaly od Magistrátu města Ostravy finance na zřízení školní multimediální knihovny Miška, kde v současnosti probíhají hodiny literatury, čtenářských dílen, ale i další aktivity podporující rozvoj čtenářské gramotnosti. Vznikala tu nová čísla časopisu Beznázevník, předchůdce dnešního online časopisu Hrom. Díky dalším projektům se podařilo rozšířit knižní fond a snažíme se jej dále doplňovat o knižní novinky. V soutěži O nejlepší ostravskou knihovnu roku 2019 jsme získali 2. místo. V současnosti chystáme další změny.

Když sejdem o patro níž, můžeme nakouknout do učebny zeměpisu nebo do tříd 2. stupně, které jsou i v přízemí vedle další multimediální učebny, jež je určená především žákům 1. stupně.

Návštěvy se většinou nevodí do suterénu, ale já si to dovolím. Bylo by škoda se sem nepodívat. Málokdo si už pamatuje, že před téměř padesáti lety byste tu našli pobočku obvodní knihovny pro děti i dospělé čtenáře, která se za krátkou dobu přestěhovala do nových prostor na ulici Ludvíka Poděště. Zajímavá bývala práce ve školních dílnách, pamatuji si, že jsme si občas sice sevřeli palce do svěráku nebo si je trochu obrousili, ale občas jsme i něco vyrobili. Dnes se tady tvoří zajímavá dílka malých umělců v moderní učebně výtvarné výchovy. V místech, kde bývala kuchyňka a malá šicí dílna, dnes vznikly další dvě učebny.

Školu netvoří jen třídy či odborné učebny a moderní pomůcky, ale především lidé, hlavně učitelé a žáci. Bez vzdělaných, příjemných a empatických pedagogů a vychovatelů,

ale i pohotových, vnímavých, zvědavých i trochu rošťáckých žáků by škola nebyla ničím jiným než prázdnou smutnou budovou. Doba se hodně změnila, ale lidé jsou stále stejní. Učitelé se snaží předávat své znalosti a zkušenosti, inspirovat svým příkladem, porozumět svým svěřencům a připravit je na nelehký život za pomyslnými „školními vraty“. A žáci? Stále jsou to děti zvědavé i rozpustilé, pozorné i znuděné a lenivé, jen už si dnes tolik nepišou dopisy či nečtou pod lavicí, ale snaží se nějak do hodiny propašovat mobil.

Mnozí aktivně pracovali i pracují v žákovské radě a pomáhají spolu s dalšími spolužáky vymýšlet, zajišťovat a uskutečňovat zajímavé akce. Vždyť u nás na Sekanince se jich každoročně odehraje tolik. Mohu uvést např. křest slabikáře, učení žáků žáky u příležitosti Dne učitelů, pyžamový den (a to třeba i při distanční výuce), mikulášské nadílky, Dny otevřených dveří, kdy žáci hrdě provádějí návštěvníky po škole a odpovídají na jejich dotazy, čertovský den, kdy se to tu hemžilo malými čertíky i velkými čertisky, jindy zase čarodějnicemi nebo batolaty. Občas si starší žáci připravili divadelní představení pro menší děti, dokonce si upravili i scénář. Konaly se barevné týdny, různé jarmarky a další a další akce školy nebo družiny. Za velmi přínosné pokládám i tradiční aktivity v rámci projektu Malý velký kamarád, kdy naši deváťáci vítají prvňáčky v prvním školním dni a i během celého roku pro ně chystají další zajímavý program, aby se u nás cítili dobře. Nelze nevzpomenout na Den mexické kuchyně roce 2019 spojené návštěvou mexické velvyslankyně v České republice, Její exelenci Leonorou Rueda, jímž žila celá škola a díky kterému jsme se seznámili s historií a kulturou současného Mexika. V médiích jste mohli zaznamenat i ohlas na nedávnou akci Pěšky do školy atd. Je mi líto, že nemohu připomenout všechny zajímavé momenty, kterými každoročně ožívala a stále ožívá škola, akcí za ta léta bylo opravdu nespočetně a za vším byl velký kus práce a nadšení všech zúčastněných. Díky za to. Osobně nejraději vzpomínám na úžasné plesy Sekaninky, kdy se nejstarší žáci oblékli „do gala“ a se slavnostním oděním na sebe vzali i chování mladých dam a gentlemanů se vším všudy. Mí deváťáci tehdy byli pasováni na absolventy školy a já poprvé v životě držela v rozechvělé ruce mikrofon a přála jim úspěšné složení přijímacích zkoušek a přijetí na vybrané střední školy.

Ovšem i v době dřívější, před sametovou revolucí, se na škole stále něco dělo, i když to bylo často politicky angažované a podporované tehdejší režimem, třeba pochod Sudice - Ostrava, výlety s pionýrským oddílem, branné závody, lampionové průvody atd. Přesto se žáci i učitelé snažili připravit pro návštěvníky školy zajímavé akce, za všechny třeba připomenu školní akademie. Na jednu z nich určitě nezapomenu: velká tělocvična obsazená do posledního místečka a my, holky ze 7.A, tančíme na pódiu za tónů písně Nadi Urbánkové Blondák s červenou bugatkou.

Vždycky se mezi našimi žáky našlo mnoho těch, kteří se svou prací i svými úspěchy zapsali do padesátileté historie této školy a pomohli tvořit její dobré jméno. Nelze opomenout jejich úspěchy v různých soutěžích, olympiádách, konferencích a podobně. Vzpomínám na olympiády v českém, ruském či později v anglickém jazyce, v matematice, dějepisu, přírodopisu, soutěže recitační v našem i v cizích jazycích, soutěže jednotlivců či družstev uplatňujících své

vědomosti ze zeměpisu, společenských věd, fyziky, chemie. Zvláště v chemii se v posledních letech daří obsazovat dokonce příčky nejvyšší – kola celostátní. Pod vedením Mgr. Marty Teichmannové se to podařilo již třikrát. Z těch předrevolučních, jak si pamětníci možná vzpomenou, připomenu soutěže O zemi, kde zítra již znamená včera, Puškinův památník, dopravní a zdravotnické soutěže...

Nemohu nejmenovat nejrozumnější sportovní klání, v nichž naši žáci vždycky patřili k velmi úspěšným, ať už to byly kolektivní sporty nebo soutěže družstev či jednotlivců v atletice. Tady vzpomínal Mgr. Vítězslav Novák na úspěchy žáků, neboť od počátku působil po dlouhá léta i jako učitel tělesné výchovy: „Od počátku se naši sportovně nadaní žáci účastnili Olympiád porubské mládeže i Olympiád ostravské mládeže, odkud vítězové postupovali do soutěže vyšší – Zlaté tretry mládeže.“ Na sport a tělesnou zdatnost se nezapomíná ani v dnešní době.

Za dobu padesátiletého trvání školy prošla jejími lavicemi spousta žáků, někteří úspěšně, jiní méně, ale věřím, že na léta strávená u nás budou vždy vzpomínat v dobrém. Věřte, že i my, učitelé, na mnohé z vás nezapomeneme. Někteří naši absolventi se stali významnými odborníky ve své profesi. Vzpomeňme alespoň na jednoho z nich. Ve světě je známé jméno MUDr. Bohdana Pomahače, plastického chirurga. Jeho maminka zde dlouhá léta učila na 1. stupni a byla tak laskavá, že si s námi v rozhovoru na své působení na Sekanince zavzpomínala. (Ukázku z našeho rozhovoru můžete najít na dalších stránkách almanachu nebo na facebooku či webových stránkách školy.)

Už jste všichni jistě unavení dlouhou procházkou školním areálem i historií školy, tak se spolu pomalu rozloučíme. Z hlediska dějin je jeden lidský život krátký, přesto mohu říct, že došlo během pár desetiletí k obrovským změnám nejen ve společnosti, ale i ve školství. Škola v dobách mého dětství byla až na koncepci, pojetí výuky, učebnice a pomůcky v podstatě stejná, jako bývala po dřívější dlouhá desetiletí. Nyní však nabrala rychlé tempo a diametrálně se liší. Děti dnes pracují s počítači, tablety, informace nevyhledávají v knihách, ale na internetu, jak žáci, tak i učitelé dokáží pracovat distančně, online, využívají řadu nových vzdělávacích programů atd. Společnost se rychle mění a na změny musí reagovat i škola, která vzdělává děti pro budoucnost. Kdo ví, jak bude vypadat Sekaninka za pár desítek let? Toto již mnozí z nás, současných učitelů i dalších zaměstnanců školy, budou sledovat jen zpovzdálí prostřednictvím svých vnoučat.

Přes veškeré změny ale zůstává stále ve škole nejdůležitější přátelské tvůrčí prostředí, kreativní, vstřícní a empatictí pedagogové mající chuť učit, zvědavé děti s touhou se něčemu naučit a rodiče, kteří nás podporují. Přejí škole i všem, kteří v ní tráví společné chvíle, aby se s výzvami budoucnosti vždy dobře vyrovnávali, jak činili dosud.

Hodně štěstí a úspěchů v další padesátce, Sekaninko!

Mgr. Lenka Mazurková

Rozhovory s pracovníky školy, s učiteli či správními zaměstnanci najdete na našem školním facebooku, zde vybíráme z prvních dvou krátké ukázky:

Z rozhovoru s Mgr. Vítězslavem Novákem:

Jak dlouho jste vlastně působil na ZŠ I. Sekaniny?

Na této škole jsem učil od roku 1973 celkem téměř 45 let. Celé to období bych rozdělil na to do roku 1989 a po něm, přičemž každé to období mělo své. Ve třídách jsme běžně mívali až 36 žáků!

19. ZDŠ Ivana Sekaniny v Porubě, tak zněl její dřívější název. V čem podle vás tato škola vynikala, co bylo na ní v rámci Poruby to „nej“ ?

Tak především vynikala množstvím žáků. Měli jsme třeba i 1 650 žáků, teď je to třikrát méně. Měli jsme i 11 prvních tříd. A škola se mohla pochlubit i výsledky žáků – porovnávala se úspěšnost přijetí žáků na střední školy a my jsme dosahovali výborných výsledků. V profilových předmětech jako čeština, matematika a odborné předměty jsme se účastnili nejrůznějších vědomostních soutěží a byli jsme hodnoceni jako jedna z nejlepších škol. Také jsme se účastnili řady sportovních soutěží, žáci vyhrávali hokejové a fotbalové turnaje, úspěchy měli v gymnastice i atletice a mnozí pak dál ve sportovní kariéře pokračovali.

Co byste popřál na závěr našeho povídání u příležitosti jubilea školy žákům a učitelům?

Přeji kolegům především hodně zdraví a trpělivosti, aby neměli další online výuky a různé korona krize a žákům pak přeji, aby se jim ve škole líbilo, aby do školy chodili rádi a uměli využít všech nových pomůcek i nádherného a vylepšeného školního zázemí. A aby se snažili získávat nové poznatky i vědomosti a byli v životě úspěšní.

Úryvek z rozhovoru s Mgr. Martou Pomahačovou:

Paní učitelko, můžete prosím na úvod krátce zavzpomínat na dobu, kdy jste v naší škole učila, na co si ráda zavzpomínáte?

Na této škole jsem učila od roku 1972 celkem 31 let. V té době se zrovna dokončovaly tělocvičny a učitelé 2. stupně pomáhali s přípravou lavic pro žáky ze ZŠ M. Majerové (dnes Gymnázium O. Havlové), kteří sem po prázdninách mířili. Škola otevírala tehdy 11 prvních tříd a měla největší počet žáků v rámci celé Ostravy. Velmi ráda vzpomínám na náročnou a krásnou práci s prvňáčky, u kterých jsme hned mohli vidět výsledky. Poté jsem většinou učila 3., 4. a 5. třídu a musím říct, že jsem tu kantořinu hrozně milovala, a pokud bych i měla možnost, neměnila bych. Mívali jsme tehdy hodně žáků ve třídách – i 36, takže bylo určitě více práce, tehdy se ještě například vysvědčení psala rukou. Ale rozhodně si nemůžu stěžovat, vždy se mi tu velice líbilo, byla jsem šťastná, že je to nová škola, všechno vonělo novotou a myslím,

že jsme měli úžasnou výhodu, že jsme měli dvě tělocvičny, takže jsme mohli rozdělovat děvčata a chlapce. A když byl za pár let nedostatek učitelů tělocviku, pan ředitel Opletal mě požádal, abych učila právě tělocvik. Vyhověla jsme mu, bylo to taky pěkné, ale stejně se mi nejvíce líbilo na 1. stupni, kam jsem se vlastně těsně před odchodem do důchodu nakonec vrátila. A také si vzpomínám, že tu byli nejprve čtyři ředitelé, pan Martínek, pan Fiala, pan David a nejdéle pak pan ředitel Opletal. Toho jsme měli hrozně rádi. Byl tu až do změny režimu a mně bylo tehdy velmi líto, že se neohlíželo na to, jaký to byl člověk, jak tomu rozuměl ve škole, a přesto musel odejít. Tak to mi bylo velice líto.

My o vás víme, že máte velmi známého a úspěšného syna, MUDr. Bohdana Pomahače, který také navštěvoval naši školu a na kterého jste určitě pyšná. Jaké to je učit své dítě ve škole, kde sama učíte?

No, tak já jsem to brala úplně normálně. Víte, já jsem byla šťastná, že Bohdan i jeho bratr se učili dobře a já jsem Bohdana brala jako normálního žáka; on hrál šachy za školu, šachy miloval a já jsem byla normální rodič a on byl normální kluk. Oba moji kluci měli vyznamenání i na gymnáziu a Bohdan měl na lékařské fakultě UP Palackého Olomouci červený diplom. Byli a jsme na oba kluky velmi pyšní. Škoda, že Bohdan je tak daleko (žije a pracuje v USA, pozn. autora), vždyť on tam jel vlastně nejprve jenom na zkušenou a tehdy jsem se o něj i bála. Pak už i díky mobilům to bylo lepší, ten vzájemný kontakt. Každopádně domů jezdí stále rád, a to i se svými dětmi, no, a ty se s babičkou musí domluvit česky, to je jasné. A já s nimi mluvím taky česky, tak proč bych se učila anglicky?

Co byste popřála na závěr našeho povídání naší škole do druhé padesátky?

Do další padesátky přeji žákům i kantorům hlavně hodně zdraví, kantorům i pevné nervy a žákům pak, aby byli v životě šťastní a aby se zapojili do života v naší milované vlasti, která je nejkrásnější na celém světě a aby všechno jim klapalo a byli platnými ve společnosti. –

Obrázek 1 Škola - letecký pohled

Základní škola I. Sekaniny 2020-2021

uč. sbor

Obrázek 2 Učitelský sbor

Obrázek 3 Atrium

Obrázek 4 Mikuláš

Obrázek 5 Prvňáčci

Obrázek 6 Vítání prvňáčků

Obrázek 7 První kniha – slabikář

Obrázek 8 Hudebna

Obrázek 9 Knihovna

Obrázek 10 Děti přejí Sekanince

Obrázek 11 Vzduchovky

Obrázek 12 Fandíme florbalu

Obrázek 13 Přírodovědný jarmark

Obrázek 14 Den Mexika – jídelna

Obrázek 15 Karneval

Obrázek 16 Ples